

fordi det forekommer mig, at der blandt de Bemærkninger, som ere faldne, navnlig ogsaa fra den sidste ærede Tale, har indsnegnet sig en Misforstaaelse. I hvert Fald kan jeg ikke forstaa Udstaets Bestemmelser saaledes, som de synes at være forstaaede. Man har sagt, at Aalegaardsejerne kunne strække deres Aalegaard, foruden de 100 Favne, der nævnes i § 6, endvidere 50 Favne længere ud, i Henhold til § 12. Men det synes jeg ikke kan være Meningen, thi det, der staar i § 12, 2det Stykke, er, at „Fiskereftaber, Kroge undtagne, ikke maa udsættes eller bruges nærmere et i Brug værende, staaende Fiskeredstøb eller Landdragningsvaad end 50 Favne fra Fangesiden“. Men det vil altsaa sige, fra Siden i 50 Favne; det er en Fredningsbestemmelse med Henyn til Fangesiden af Aalegaardene. Det giver ingenlunde en Beføjelse til at strække Aalegaarden 50 Favne længere ud end de 100 Favne, der nævnes i § 6. Jeg skal imidlertid som sagt ikke opholde mig videre ved dette Spørgsmaal nu; det er omtalt tilstrækkelig. Derimod er der et andet lille Spørgsmaal, jeg gerne vil have Lov til at berøre. Det er ogsaa et Punkt, der omhandles i § 12. Det hedder der, at disse Fiskereftaber heller ikke maa sættes nærmere Naers, Bækkes og Indvandes naturlige Udløb eller Udmunding, end 50 Favne, saafremt Opgang af Fisk i saadanne Bænde finder Sted. Det er jo navnlig for Naers Vedkommende en Indskrænkning til det halve af, hvad der tidligere gjaldt, thi efter den nu bestaaende Lov er det for Naers Vedkommende 100 Favne. Jeg ser af Betænkningen i det andet Ting, at Grunden til, at man har indskrænket denne Afstand saa meget, er, at man fandt, at der ikke var nogen Anledning til at hvide Ejere, hvis Grund støder til et saadant Udløb, den Benefic, som det vilde være for dem, at Fisken med alt for stor Væthed vilde kunne komme der op. Det skal jeg nu ikke sige noget videre om; muligvis kan det være nyttigt for de fleste Tilfældes Vedkommende, men sikkert er det, at der er Tilfælde, hvor netop den paa-gældende Ejers af Fiskeriet i Udløbet har en nærmere Adkomst til, at disse Fisk saa Lov at gaa op, saa han kan tage dem, end Saltvandsfiskerne have til at tage dem. Det er navnlig Tilfældet — jeg tænder saadanne Tilfælde — hvor han er Ejers af Fiskeriet i hele Udløbet, og saa har anlagt Udklækningsanstalter; saa er jo Reglen den, at de der udklækkede Fisk efter 3—4—5 Naers Forløb vende tilbage igen for at yngle i det Vand, hvori de oprindeligt ere udklækkede. Og jeg mener da, at naar han har anvendt Beføjning paa Fiskenes Udklækning, saa kan

man ikke ret vel nægte, at han ogsaa har en vis Adkomst, der er nærmere end Saltvandsfiskernes, til at nyde godt af dette udklækkede Produkt. Jeg mener altsaa, at selv om man i øvrigt vil kunne gaa ind paa, at de 50 Favne, som nu ere satte, muligvis kunne være passende, saa kan det ikke være en Regel uden Undtagelse, thi der er ingen Tvivl om, at man i flere Tilfælde vil komme til at gaa de Folk for nær, der særlig gøre sig fortjente af Fiskeriets Udbylting.

Det 3die Stykke i § 12 udgør næppe to Linier. Der hedder det: „Hvilken Opgangstiden er, bekendtgøres af Landbrugsministeriet med Tilføjelse af, hvor Grænsen for Udløbet skal regnes for de vestjyske Aaløb.“ Jeg skal her foreløbig gøre den Bemærkning, at man studser noget over, at Landbrugsministeriet skal bekendtgøre, hvilken Opgangstiden er, thi der er ikke i den foregaaende Del af Paragraffen Tale om nogen Opgangstid. Der er Tale om en Begrænsning af Anvendelsen af Fiskereftaber i Nærheden af Naer og Bække, saafremt Opgang af Fisk finder Sted. Der maa vistnok i det foregaaende Stykke være falden en eller anden Passus ud, som skulde lyde paa, at Forbud mod Anvendelse af disse Fiskereftaber kun skulle gælde for Opgangstiden. Jeg har Grund til at tro det efter det oprindelige Forslag, der findes anført i Folketingets Betænkning, thi der er det saaledes begrænset. Saa vilde der altsaa for Naer og Bække blive en dobbelt Regel, hvis det er Meningen; idet der nemlig i Opgangstiden, saaledes som bekendtgjort af Ministeren, ikke maatte sættes Garn nærmere end de 50 Favne, men for hele den øvrige Del af Naeret blev der ikke nogen som helst Begrænsning med Henyn til, hvor nærgaaende man maa være med Henyn til Naer og Bække. Det er et Punkt, som vist trænger til nogen Rettelse eller Tydeliggørelse. Men hvad jeg egentlig havde at bemærke til 3die Stykke af § 12, vedrører Bestemmelsen om, at Landbrugsministeren skal sætte Grænsen for, hvorfra Udløbet skal regnes for de vestjyske Aaløb. Jeg tror, det er en ganske rigtig Bestemmelse, at det skal overlades til Landbrugsministeren at sætte Grænsen; men jeg tror, at det bør præciseres derhen, at det bliver tydeligt, at han kan forandre den en Gang givne Bestemmelse om, hvor Udløbet er; thi den vestjyske Kyst er i høj Grad variabel, og navnlig gælder det jo der, at det ingenlunde er let at hitte ud af, hvor Udløbet af en Na eller en Bæk er, bl. andet af den Grund, at den stærke Ebbe og Floed medfører, at ved Kysten, ogsaa ud for Aaløbene, bliver det Terrain, der er overstykket